

ΑΚΑΛΥΠΤΟΣ

Μεσημέρι. Θα βρέξει; αναρωτήθηκε κοιτώντας το μπετόν του ακάλυπτου πίσω από το τζάμι. Η πόρτα δεν άνοιγε, είχε μαγκώσει.

Πέρυσι είχαν έρθει από τη Γεωργία. Δίχως χαρτιά, με τα ρούχα που φορούσαν. Τρένο μέχρι τη Σόφια. Μετά, νταλικά. Στη ρυμούλκα, μαζί με το εμπόρευμα.

Την υπόγεια τρύπα την είχαν νοικιάσει για διακόσια ευρώ το μήνα. Δυο νοίκια μαζί απαίτησε η ιδιοκτήτρια.

«Και λίγα σας παίρνω», τους είπε.

Οδός Ψαρών, στην Κυψέλη. Έβαλαν τα ονόματά τους στο κουδούνι: Μπόρις-Γκαλίνα.

Από την κύρια είσοδο κατέβαιναν μερικά σκαλιά. Προχωρούσαν στον χαμηλοτάβανο διάδρομο και έφταναν στην τελευταία πόρτα. Άνοιγαν: σκοτάδι και υγρασία. Ένα τοιμπλιάρικο φως έπεφτε στους τοίχους που είχαν πολύ καιρό να βαφτούν. Η συρόμενη πόρτα είχε βαθύ ράγισμα στο τζάμι κολλημένο με μονωτική ταινία. Στο πάτωμα, από τοίχο σε τοίχο, μια ξεφτισμένη μοκέτα. Διπλό κρεβάτι με ένα κομοδίνο χωρίς συρτάρι. Η σιφο-

νιέρα έγερνε. Η τηλεόραση πάνω σε έπιπλο με ροδάκια. Πλαστικό τραπέζι, καμένο από τσιγάρα, τρεις καρέκλες σπαστές. Στα δεξιά, ένα κάδρο με κυνηγούς και σκύλους να σφίγγουν στα σαγόνια τους πουλιά. Απέναντι, άλλο, να απεικονίζει ένα λόφο με ένα εκκλησάκι στην κορυφή. Στην τουαλέτα σπασμένα πλακάκια κι από πάνω αυτοκόλλητα. Στενό παράθυρο στο φωταγωγό. Δίπλα, η κουζίνα. Το ψυγείο βγαλμένο απ' την πρίζα. Γκάζι με δυο μάτια. Στην πιατοθήκη λίγα πιάτα, λίγα ποτήρια, ένα μαχαίρι με δόντια, κουταλοπίρουνα στραβωμένα. Ένα λιωμένο σαπούνι στο νεροχύτη. Στο ντουλάπι, δυο τηγάνια και μια κατσαρόλα εμαγιέ. Η ιδιοκτήτρια τους είχε πει να πλύνουν τις κουβέρτες, να ψεκάσουν για τις κατσαρίδες, να μη ρίχνουν το χαρτί στη λεκάνη. Οπωσδήποτε να κλειδώνουν την εξώπορτα. Το χαλάκι έξω από την πόρτα τους ήταν καινούργιο. Έγραφε: WELCOME.

Κάθε πρωί ο Μπόρις άφηνε δέκα ευρώ και έφευγε. Η Γκαλίνα έβγαινε για να πάει στο σούπερ μάρκετ. Ο δρόμος στενόχωρος, στα πεζοδρόμια παρκαρισμένα αυτοκίνητα, εκείνη σφιγμένη, ούτε που σήκωνε το κεφάλι της να δει πιο πάνω από τα ισόγεια. Έφτανε στο σούπερ μάρκετ. Η πόρτα άνοιγε αυτόματα, έμπαινε, περνούσε δίπλα στα παράλληλα ταμεία και έπαιρνε το πλαστικό καλάθι.

Μια μέρα διάλεξε ένα μεγάλο καρότσι με θέση για παιδί. Στάθηκε στα ράφια με τους καφέδες και τα άλλα ροφήματα, με δημητριακά και μπισκότα. Δεν άπλωσε το χέρι. Απέναντι το ψωμί: σίκαλης, σταρένιο, πολύσπορο, πολυτελείας, παξιμάδια, φρυγανιές. Πήρε μια φραντζό-

λα. Κατόπι τα ψυγεία με τις τόσες μάρκες γάλακτος και γιαουρτιού. Στα απέναντι ράφια σάλτσες, έτοιμες σούπες και ζυμαρικά. Προχώρησε. Μπροστά της, το ψυγείο με τα κρέατα: αρνάκι, κατσίκι, χοιρινό, μοσχάρι, μπριζόλες, κιμάδες και πουλερικά. Πιο κει τα κατεψυγμένα: ψάρια, θαλασσινά, λαχανικά, πίτσες και πίτες. Τα προσπέρασε. Παραπέρα, γλωρίνες, καθαριστικά και αποσμητικά. Ράφια με κάθε λογής κονσέρβες για σκύλους και γάτες. Έστριψε και βρέθηκε στα ράφια με τροφές και είδη για μωρά: κρέμες φαρίν λακτέ, φρουτόκρεμες, πιπίλες και μπιμπερό, σαλιάρες και κουδουνίστρες. Η Γκαλίνα αγόρασε πατάτες, αυγά, μακαρόνια και κόκα κόλα. Αγόρασε και ξυραφάκια να ξυρίσει τα πόδια και τις μασχάλες της. Ο Μπόρις δούλευε. Σκούπιζε, σφουγγάριζε σκάλες, επιδιόρθωνε, έβαφε. Καμιά φορά, έπλενε και πτώματα στο Γουδί.

Η Γκαλίνα ξάπλωσε στο κρεβάτι κι έφερε τα χέρια πάνω στην κοιλιά της. Κοίταξε το κάδρο με το λόφο και το εκκλησάκι. Τα ίσια μακριά μαλλιά της έπεφταν στο πλάι κι έφταναν μέχρι το γοφό. Χάιδειψε τις μαύρες λεπτές τρίχες, σαν από πάντα αχτένιστες, ενώ σιγοτραγουδούσε: «Ιαβνανινά / βάρντος νανά / ιαβνανινά / μαζέψαμε λουλούδια και τα σκορπίσαμε / νανά».

Θυμήθηκε τη μέρα που ο Μπόρις την είχε πάει στον γιατρό. Το ιατρείο του βρισκόταν στον τελευταίο όροφο, με μεγάλες τζαμαρίες ολόγυρα και απίστευτη θέα.

«Μεγάλη πόλη η Αθήνα», είπε, καθώς κοίταζε έξω θαμπωμένη.

Όταν κατέβηκαν και βγήκαν στο δρόμο, του ζήτησε να

περπατήσουν λίγο. Εκείνος είχε ήδη τραβήξει ένα σκαμπό από το καφέ μπροστά τους και καθόταν. Της έκανε μια κοφτή χειρονομία που σήμαινε «πήγαινε μόνη σου».

Σταματούσε σε κάθε βιτρίνα. Το βλέμμα της γυρνούσε από τα φίνα φορέματα στα παντελόνια και στα φανταχτερά πανωφόρια. Τα πέλματά της γλιστρούσαν μες στα ψηλοτάκουνα παπούτσια. Στον καθρέφτη μιας βιτρίνας είδε το ξηλωμένο καλσόν της, τα μυτερά μποτάκια, το φουστάνι με τα ξεβαμμένα σχέδια, την μπλε ζακέτα. Όλα τής τα είχε φέρει ο Μπόρις από μια εκκλησία. Τα βλέμματα των γυναικών έπεφταν πάνω της λοξά και κάθετα. Κάποια απ' αυτές, καθώς την προσπερνούσε, την έσπρωξε έξω από το πεζοδρόμιο. Τα μάτια της Γκαλίνας βούρκωσαν. Πάτησε ξανά στο πεζοδρόμιο.

Μπήκε σ' ένα κατάστημα. Η πωλήτρια, μόλις την είδε, της έκανε νόημα να φύγει κι αμέσως στράφηκε με χαμόγελο να υποδεχτεί μια πελάτισσα. Εκείνη ψώνισε και έφυγε. Η πωλήτρια, αφού τακτοποίησε μερικά κουτιά στα ράφια, κοίταξε την οθόνη του κινητού της. Κάθισε στο ταμείο και τότε την πρόσεξε ξανά.

«Ακόμη εδώ είσαι;» της φώναξε.

Άνοιξε το πορτοφόλι, πήγε μπροστά στην Γκαλίνα και της πέταξε ένα κέρμα στα πόδια.

Η Γκαλίνα την κοίταζε κατάματα δείχνοντάς της ένα ζευγάρι κόκκινα παπούτσια με ψηλά τακούνια και μπαρέτες.

«Κοστίζουν πεντακόσια ευρώ», γέλασε η πωλήτρια. «Κάνε βίζιτες, Ρωσάκι, και τα λέμε», και την έσπρωξε έξω.

«Γεωργία, εγώ!» της φώναξε η Γκαλίνα.

Προχωρούσε στο πεζοδρόμιο. Αυτό το σκηνικό το ένιωθε σαν δέρμα φιδιού. Λείο και παγερό. Οι πόρτες των μαγαζιών και οι πόρτες των πολυκατοικιών έμοιαζαν με στόματα που τη χλεύαζαν.

Όταν πήγαν ξανά με τον Μπόρις στον γιατρό, εκείνος της ζήτησε να καθίσει στην καρέκλα. Της άνοιξε τα πόδια, τα έβαλε σε δυο μεταλλικά στηρίγματα δεξιά κι αριστερά και της τα έδεσε. Η Γκαλίνα είχε το κεφάλι ριγμένο στο πλάι, ο γιατρός έβαλε στον κόλπο της κάτι μακρύ και κρύο, ενώ κοιτούσε στην οθόνη του υπολογιστή. «Δεν είμαι άρρωστη», φώναξε στον Μπόρις. Έκανε να τεντωθεί και να πιάσει το χέρι του, αλλά τα δικά της ήταν δεμένα. Ο γιατρός κρατούσε μια μεγάλη σύριγγα. Σχεδόν αμέσως την ένωσε μες στον κόλπο της και κάτι κρύο να χύνεται.

Γύρισαν στο υπόγειο. Η Γκαλίνα καθάριζε πατάτες. Εκείνος έπινε.

«Πάλι πατάτες θα φτιάξεις», της φώναξε πετώντας κατάμουτρα το χαρτί με τη διατροφή που είχε δώσει ο γιατρός.

Γύρισε και στάθηκε μπροστά του.

«Τι μου έκανες; Τι μου κάνετε; Τι έχω στην κοιλιά μου;» ούρλιαξε.

«Παιδί έχεις. Θα το γεννήσεις και ούτε που θα το δεις. Είκοσι χιλιάρικά θα βάλουμε στην τσέπη», της είπε.

«Άλλο σε ρωτάω», του ούρλιαξε πάλι.

Της έπιασε τον καρπό και τον έστριψε. Του δάγκωσε το χέρι. Σπρώχτηκαν, βρίστηκαν. Την άρπαξε από τις

μασχάλες και την κόλλησε στον τοίχο. Τον χτύπησε με το γόνατο ανάμεσα στα πόδια. Της έπιασε το κεφάλι από τους κροτάφους. Η κουζίνα είχε γεμίσει με πηχτό καπνό. Ο Μπόρις την άφησε και πέταξε το τηγάνι στο νεροχύτη. Άνοιξε το παράθυρο του φωταγωγού. Γλίτσα και κατσαρίδες να τρέχουν πάνω κάτω. Άρπαξε την Γκαλίνα απ' τη μέση και τη σήκωσε ως το παράθυρο. Ο καπνός την τύλιγε κι ύστερα γλιστρούσε στο φωταγωγό. Ο καπνός να ήταν σύννεφα...

Μια εικόνα απ' τα περασμένα ήρθε μπροστά στα μάτια της. Οι δυο τους στην Τιφλίδα, ξαπλωμένοι ανάμεσα στα δέντρα και λαχανιασμένοι από το κυνηγητό μεταξύ τους, να χαζεύουν τα σύννεφα που άλλαζαν σχήματα και χρώματα. Αυτή η στιγμή δε θα μπορούσε να υπάρξει ξανά. Και, αν μπορούσε, δε θα ήταν ποτέ ίδια, συνειδητοποίησε η Γκαλίνα.

Του ξανάπιασε τα δάχτυλα και τα έσφιξε.

«Είκοσι χιλιάδες θα πάρουμε», της είπε ο Μπόρις. «Λεφτά δεν μπορώ να μαζέψω. Δε μας πληρώνουν. Οι μαλάκες μιλάνε δυνατά, δεν τους αντέχω. Δε μας θέλουν. Ούτε για παρέα. Θες να πηδιέσαι με γέρους, με βρωμιάριδες;» τη ρώτησε, ενώ προσπαθούσε να τραβήξει τα δάχτυλά του που εκείνη όλο και έσφιγγε.

Της απαριθμήσε τις τίμες δουλειές που είχε κάνει. Πόσα έπαιρνε, τι έμενε. Τι να έκανε; Να πουλούσε ναρκωτικά, να πουλούσε το κορμί του;

«Είναι καλός άνθρωπος ο γιατρός», της είπε, «είναι και ποιητής».

Θα τους βοηθούσε ο γιατρός, ήταν η μόνη τους ελπίδα να φύγουν στην Αμερική. Στην Αμερική όλα θα άλλαζαν.

Η Γκαλίνα κάθισε στην καρέκλα απλώνοντας τα πόδια της μπροστά. Εκείνος ανοιγόκλεισε τα δάχτυλα, τα έτριψε και μετά ακούμπησε και τα δυο του χέρια στο κέντρο του τραπεζιού. Τα δάχτυλά του άρχισαν να παίζουν θέατρο. Να περπατάνε σαν ζευγάρι. Να γίνονται αεροπλάνο που πετάει. Να σχηματίζουν μεγάλα κτίρια στον αέρα και μεγάλους δρόμους με τους δυο τους αγκαλιασμένους. Η Γκαλίνα τον κοίταξε κατάματα. Δεν του είχε εμπιστοσύνη. Με τίποτα δεν άντεχε πια τη ζωή μαζί του.

«Θα πας να μάθεις ελληνικά, μήνες θα κάθεται», της είπε την επομένη ο Μπόρις.

Τον έβρισε.

«Είκοσι χιλιάδες θα πάρουμε», της ξανάπε, «θα κάνουμε τα όνειρά μας».

«Γιατί πρέπει να έχουμε τα ίδια όνειρα;» τον ρώτησε.

«Με ακολούθησες», φώναξε εκείνος, «θα με ακολουθήσεις και τώρα».

Ο Μπόρις την πήγαινε με ένα μεταχειρισμένο μηχανάκι στην οδό Πατησίων. Το είχε κλέψει το μηχανάκι; αναρωτιόταν εκείνη ανήσυχη. Η είσοδος ήταν σε μια στοά. Στον πρώτο όροφο υπήρχε ισοτιτούτο ομορφιάς και ένας διάδρομος με μεγάλους καθρέφτες. Στο τέλος του διαδρόμου ήταν η είσοδος του σχολείου για τους μετανάστες. Η δασκάλα τούς υποχρέωσε να αγοράσουν από τη γραμματεία το βιβλίο, *Ελληνική Γλώσσα*, του Μπαμπινιώτη, πληρώνοντας είκοσι ευρώ ο καθένας. Οι

περισσότεροι δεν το έκαναν. Και όσοι το έκαναν μπερδεύτηκαν ακόμη περισσότερο. Ξεκίνησαν με το αλφάβητο, τα φωνήεντα, τους συνδυασμούς αυ και ευ, τα δίψηφα σύμφωνα και τα συμφωνικά συμπλέγματα.

Πρώτο μάθημα: «Καλημέρα! Εγώ είμαι η δασκάλα σας. Με λένε Κέλι Παπαδοπούλου. Εσένα πώς σε λένε; Από πού είσαι; Πού μένεις; Γιατί θέλεις να μάθεις ελληνικά;»

«Εγώ, είμαι Γκαλίνα. Εγώ, είμαι Γεωργία. Εγώ, είμαι Κυψέλη. Εγώ, είμαι...» σταμάτησε γιατί δεν ήξερε τη λέξη στην ελληνική γλώσσα. Στη στιγμή, όμως, σχημάτισε με το χέρι μια καμπύλη πάνω από την κοιλιά της.

Η πόρτα άνοιξε ύστερα από ένα ανεπαίσθητο χτύπημα και στην αίθουσα μπήκε με περίσσιο αέρα μια πολύ περιποιημένη γυναίκα. Ήταν δικηγόρος. Εκείνη είχε οργανώσει τα μαθήματα, με χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στο χέρι της κρατούσε μια δερμάτινη τσάντα μέσο' από την οποία έβγαλε και τους μοίρασε αντίτυπα του βιβλίου της. Είχε γράψει, τους είπε, αληθινές ιστορίες με μετανάστες.

Είχε περάσει ένας μήνας και είχαν αρχίσει την ενότητα δύο. «Στη λαϊκή αγορά». Οι αριθμοί, ένα, δύο, τρία, μέχρι το εκατόν εννέα. Μίλησαν για το χρήμα. Κάνε το λογαριασμό. Ακριβό, φτηνό. Τα ρέστα.

«Κυρία Κέλι».

«Ναι, Γκαλίνα».

«Κυρία Κέλι, πεντακόσια;»

Η δασκάλα τής εξήγησε ζωγραφίζοντας στον πίνακα χαρτονομίσματα. Σε λίγο το μάθημα τελείωσε. Η Γκαλί-

να βγήκε τελευταία και στάθηκε στο διάδρομο. Κοιτάζοντας το πολλαπλό της είδωλο στους καθρέφτες τριγύρω, είδε πρώτη φορά το κοριτσιότικο κορμί της αλλαγμένο και τρόμαξε.

«Ωραιοτάτη, η Γκαλίνα! Φαντάζει από άλλη εποχή, όπως και η επιδερμίδα της, διάφανη... Τα μακριά μαύρα μαλλιά της παίρνουν γαλάζιες αποχρώσεις. Τα μπλε μάτια της έχουν μοβ κηλίδες, το στόμα της αινιγματικό», ακούστηκε ο διευθυντής να λέει στη δασκάλα, καθώς την ξεπροβόδιζε.

Ένωσε πως τη θαύμαζαν και θυμήθηκε τη Βαρβάρα, τη μάνα της, να της λέει:

«Πρόσεχε, Γκαλίνα μου, παραίσει όμορφη».

Ζούσαν δύσκολα στην Τιφλίδα. Η Βαρβάρα όλη μέρα στην ουρά για το συσσίτιο και μια φραντζόλα ψωμί. Το απόγευμα άνοιγε το μπουκάλι με τη φτηνή βότκα. Πίνοντας δούλευε. Έραβε στη ραπτομηχανή μπάλες ποδοσφαίρου. Στις εννιάμισι, η Βαρβάρα πήγαινε στην κουζίνα κι η Γκαλίνα στον καναπέ. Την άκουγε να σέρνει την καρέκλα κοντά στο τραπέζι. Εκεί είχε ακουμπισμένο το ποτήρι της, πλάι στο μπουκάλι με τη βότκα, και το ρολόι. Η Βαρβάρα κοίταζε το άλμπουμ με τις οικογενειακές φωτογραφίες τους. Άνοιγε το κουτί όπου φύλαγε τα μωρουδιακά της Γκαλίνας και το πρώτο της ζευγάρι παπούτσια, κόκκινα με μπαρέτες. Με ένα πανί σκούπιζε τα παπουτσάκια. Μετά, τα μάτια της. Έπινε, έφερνε τα παπουτσάκια στο στήθος και τα κανάκευε, έπινε, έραβε την μπάλα. Στις έντεκα το βράδυ χτυπούσε το ξυπνητήρι του

ρολογιού. Η Βαρβάρα σηκωνόταν. Σέρνοντας τα βήματά της, «αστέρι μου, έπεσες από τον ουρανό στα χέρια μου», έλεγε φωναχτά κι ύστερα ρωτούσε, «Γκαλίνα, πού είσαι;» Εκείνη ήταν στο κρεβάτι της. Η Βαρβάρα έμπαινε στο δωμάτιο. Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού. Άγγιξε το πόδι της Γκαλίνας στον αστράγαλο και της μιλούσε, με ένα παράξενο μουρμουρητό κάθε φορά, για τα πνεύματα μπατ ονεμπί. Που ζουν μακριά, πέρα από τη Μαύρη Θάλασσα, και που ο άρχοντάς τους τα στέλνει να γυρίζουν όλο τον κόσμο. Τη μέρα ταξιδεύουν με άλογα και τη νύχτα επισκέπτονται τους ανθρώπους που χρειάζονται βοήθεια. Οι άνθρωποι που χρειάζονται βοήθεια πρέπει να φορούν κόκκινα και άσπρα ρούχα και να καλοπιάνουν τα μπατ ονεμπί με ροδοπέταλα, γλυκίσματα και μουσικές. Η Βαρβάρα της χάιδευε τον αστράγαλο τραυλίζοντας στα μπατ ονεμπί: «Μαζέψαμε λουλούδια / εγώ και η όμορφη κόρη μου / το τριανταφυλλάκι μου / μπατ ονεμπί / ιαβνανινά / και τα σκορπίσαμε / κοιτάξτε την όμορφη κόρη μου / ιαβνανινά / βάρντος νανά / ιαβνανινά / μην την ξεχάσετε / είναι το φως όλου του κόσμου για μένα / ιαβνανινά / βάρντος / νανά». Η Γκαλίνα δεν καταλάβαινε όλα τα λόγια, αλλά κάτι την έκανε να μη φοβάται. Και η Βαρβάρα έσβηνε το φως.

Πατησιών και Χέυδεν δεν είδε τον Μπόρις. Η Γκαλίνα έψαξε με το βλέμμα για το μηχανάκι του. Πουθενά. Προχώρησε στη Χέυδεν. Εκείνος συνήθιζε να κάθεται στο γωνιακό καφέ. Έφτασε απέξω, κοίταξε, δεν ήταν εκεί. Προσπερνώντας την είσοδο του ηλεκτρικού, άγγιξε

φευγαλέα τα λουλούδια ενός πλανόδιου ανθοπώλη. Στον διπλανό πάγκο είδε κρεμασμένα τσαμπιά με σταφύλια. Τα δάχτυλά της ψαχούλεψαν στις τσέπες. Ενάμιση ευρώ είχε. Κοίταξε τις ρώγες τους. Σκούρες, στιλπνές και ζουμερές. Άπλωσε το χέρι κι έφτασε μια ρώγα. Ο αντίχειρας και ο δείκτης της την έστριβαν για να την κόψουν. Ο μανάβης πήρε ένα τσαμπί και της το πρόσφερε. Εκείνη απομακρύνθηκε τρέχοντας. Στην Πατησίων έψαξε ξανά τριγύρω για τον Μπόρις. Ένας ψηλός καλοντυμένος άντρας στάθηκε μπροστά της. Την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω. Ο άγνωστος είχε την ηλικία του πατέρα της.

Ο πατέρας της, ο Τζεμάλ. Στο Κόκτεμπελ της Κριμαίας είχαν γνωριστεί με τη Βαρβάρα και σε τρεις μήνες παντρεύτηκαν. Όταν άρχισε η εκκαθάριση των μουσουλμάνων στη Γεωργία, ο Τζεμάλ έπρεπε να φύγει. Η Βαρβάρα, έγκυος στην Γκαλίνα, δεν έφευγε από τον τόπο της. Όσπου, μια μέρα, ο Τζεμάλ ανακοίνωσε στη Βαρβάρα ότι θα πήγαινε στο Αφγανιστάν, και τα σκούρα μάτια του είχαν στρογγυλέψει παίρνοντας μια παγερή έκφραση. Πήγε στο Αφγανιστάν. Στο τελευταίο του τηλεφώνημα είχε υποσχεθεί στη Βαρβάρα πως θα επέστρεφε σύντομα στην Τιφλίδα για να τις πάρει. Πέρασαν χρόνια από τότε και κανένα τηλεφώνημα δεν ξανάκανε, ούτε έστειλε λεφτά. Ένας φίλος του δε βρέθηκε, ένα νέο από κάποιο προξενείο δεν ήρθε. Η Βαρβάρα είχε αγοράσει μια υδρόγειο σφαίρα, την έστριβε και έδειχνε στην Γκαλίνα τη χώρα πάνω στην οποία σταματούσε το δάχτυλό της. Ύστερα κοιμόντουσαν.

Στράφηκε κι είδε τον Μπόρις να την πλησιάζει. Υπήρχε ένα μεγάλο πάρκο εκεί κοντά κι εκείνη του πρότεινε να πάνε, να την κυνηγήσει μέχρι να λαχανιάσουν και να ξαπλώσουν κάτω από τα δέντρα. Αυτός ήταν μεθυσμένος. Κινδύνεψαν να τρακάρουν, καθώς γύριζαν στο υπόγειο. Μπήκαν και την ξάπλωσε στο κρεβάτι. Σήκωσε τη φούστα και της κατέβασε το εσώρουχο. Τη γύρισε προς τον τοίχο για να μη βλέπει την κοιλιά της. Τέλειωσε κι ύστερα ήπιε δυο νεροπότηρα ούισκι καπνίζοντας απανωτά τοιγάρα. Μετά, σαν κρεάτινη μάζα, έπεσε στο κρεβάτι.

Τον κοίταξε. Ο άντρας που είχε γνωρίσει στην Τιφλίδα ήταν ένας άλλος. Τρυφερός, με δυνατό κορμί, κυματιστά πυκνά μαλλιά, βλέμμα σοβαρό, υποσχόμενο αγάπη. Χέρια με μαλακά και ευλύγιστα δάχτυλα που της έδειχναν ωραία πράγματα.

Ο Μπόρις ήταν μέλος στο «Θέατρο Δαχτύλων» της Γεωργίας. Είχαν έρθει στην Τιφλίδα από το Βατούμ για μερικές παραστάσεις. Στο Βατούμ, της είχε πει, σε ένα υπόγειο, γεννήθηκε η ιδέα της ίδρυσης του «Θεάτρου Δαχτύλων». Ένα βράδυ εκείνος έδωσε μια παράσταση μόνο για κείνη. Στο σπίτι της, χωρίς κείμενο και με ελάχιστο φωτισμό.

Τα δάχτυλά του άλλαζαν κοστούμια και χόρευαν διάφορους εθνικούς χορούς. Στη συνέχεια, έπαιξαν *Κάρμεν* και έκλεισαν με ένα εκστατικό τανγκό. Έκαναν βαθιά υπόκλιση και, μειώνοντας αργά αργά την απόσταση, έφτασαν στο πρόσωπό της. Από το μέτωπο κατέβηκαν απαλά πάνω στις βλεφαρίδες της. Χάιδεψαν τη μύτη και

τα ζυγωματικά της. Πάνω στην σχισμή των χειλιών της έκαναν μικρά χτυπήματα. Εκείνη τα άνοιξε. Η γλώσσα του μπήκε βαθιά στο στόμα της και χωρίς να αγγίξει τα δόντια έκανε κύκλους στον ουρανίσκο.

Η Γκαλίνα έφερε τα χέρια πάνω στην κοιλιά της.

«Μπατ ονεμπί», μουρμούρισε.

Σηκώθηκε και άνοιξε την ντουλάπα. Φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι και έψαχνε να βρει την κόκκινη φούστα που θυμόταν ότι είχε. Τη φόρεσε και ξάπλωσε. Κουκουλωμένη, καλούσε με πνιχτά αναφιλητά:

«Μπατ ονεμπί, νανά / βάρντος νανά / ιαβνανινά».

Ώσπου ήρθε ο ύπνος. Και, μαζί, ο πατέρας της. Τον ένωσε από τη μυρωδιά του.

Είχαν βρεθεί, λέει, σ' ένα παρατημένο ξενοδοχείο μπροστά στη θάλασσα. Είχαν ανεβεί από το κλιμακοστάσιο στην ταράτσα. Ο πατέρας της ξετύλιγε από το κορμί του γάζες, τις άπλωνε σε σχοινιά, εκείνη προσπαθούσε να τον φτάσει... Δεν τα κατάφερνε, έκανε να τον πλησιάσει· εκείνος χανόταν και έβλεπε μόνο τα χέρια του να ξετυλίζουν γάζες.

Εύπνησε με το λαιμό της ξερό, ήθελε να ανασάνει καθαρό αέρα. Πήγε μέχρι την πόρτα, αλλά η πόρτα του ακάλυπτου ήταν ακόμη μαγκωμένη. Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε πίσω από το τζάμι. Δεν είχε άστρα η νύχτα. Φαινόταν μόνο ένα μισό φεγγάρι, στο τζάμι φαινόταν κι η ίδια μισή.

Την επομένη, ο Μπόρις έφυγε χωρίς να της αφήσει λεφτά. Πώς θα ακολουθούσε τη διατροφή που της είχε

δώσει ο γιατρός; Έκανε τώρα συχνά εξετάσεις αίματος. Στο τραπέζι ανοιγμένο το βιβλίο των ελληνικών, στη σελίδα με τις ασκήσεις. Έπρεπε να αερίσει. Μύριζε χαλασμένη μπύρα. Πήγε στην πόρτα του ακάλυπτου. Γύρισε το πόμολο και τράβηξε. Ξανατράβηξε με κόντρα το πόδι της, η πόρτα δεν άνοιγε. Μάζεψε τα μαλλιά της ψηλά και βγήκε.

Στο διάδρομο μύριζε λάχανο βραστό, μαζί με εντομοκτόνο και πετρέλαιο. Προχώρησε ανάμεσα σε σωληνώσεις, ντουλάπια με μετρητές του ηλεκτρικού ρεύματος και κατσαρίδες. Μπήκε στο ασανσέρ. Καπνός από τοιγάρο την έπνιξε. Πάτησε το έξι. Άρχισε να ανεβαίνει. Πρώτη φορά ανέβαινε. Όσο ανέβαινε, πλήθαινε το φως. Βγήκε σ' ένα διάδρομο καθαρό και πλατύ. Στις γωνίες υπήρχαν κεραμικές γλάστρες με θαλερά φυτά. Απέναντι, είδε μια πόρτα βαριά, ασφαλείας. Χτύπησε το κουδούνι κι αμέσως ακούστηκαν γαβγίσματα. Περίμενε. Τα γαβγίσματα σταμάτησαν. Περίμενε. Ξαναχτύπησε το κουδούνι. Γαβγίσματα και θόρυβος από κλειδιά.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η σπιτονοικοκυρά της με βραχνή φωνή σαν λαρυγγισμός εφήβου.

«Κυρία Λίλι, εγώ, Γκαλίνα», απάντησε χαμηλόφωνα.

«Ποια;»

«Εγώ, κάτω».

Ακούστηκε το κλειδί να μπαίνει στην κλειδαριά.

«Η Γεωργιανή είσαι; Τι θες; Έχω δουλειές!»

«Εγώ, πόρτα, παρακαλώ, φτιάξει!».